

בתי משפט

א 006161/01		בית משפט השלום פתח-תקוה	
19/05/2003	תאריך:	כב' השופט ישעיהו שנלר	
		בפני:	

בעניין:

נעמי רייכמן

ע"י עו"ד שנהר

התובעת

נגד

1. רמי יצהר

2. אטרקציה תקשורת בע"מ

ע"י עו"ד דובדבני

הנתבעים

פסק דין

-

רקע עובדתי וההליכים

1. התובעת מכהנת החל משנת 1999 כעורכת הראשית של העתון המקומי "זמן מקומי", השייך לרשת "מעריב" ואשר מופץ בערים חולון, בת ים, ראש"צ, נס ציונה ורחובות (להלן: "המקומון").

ביחס לנתבע 1 (להלן: "הנתבע"), נטען כי הינו העורך והכותב של אתר האינטרנט "עניין מרכזי" (להלן: "האתר") וכשנטען, כי הנתבעת 2 היא הבעלים ו/או המוציאה לאור ו/או האחראית לקיומו של האתר.

2. א. ביום 3.9.01, הופיע בעמוד הפותח של האתר, בין שאר הכותרות, "נעמי רייכמן היא (לא) שמנה מכוערת ורעה" וכשמתחת לכותרת זו צילום או איור של דמות אשה גדולת מימדים האוכלת (להלן: "האיור") ושוב מתחתיו "זו (לא) רייכמן" ובהמשך "מה שבטוח שמקומה לא יכירנה בקרב עיתונאי ישראל. קרא תגובות הקוראים. למקומון "מעריב" בדרום גוש דן יש עורכת. קוראים לה נעמי רייכמן, תסכוליה האישיים...".

ב. כותרתה של הכתבה עצמה "עניין מרכזי – "בקורת תקשורת" ושוב "נעמי רייכמן היא (לא) שמנה מכוערת ורעה. מה שבטוח שמקומה לא יכירנה בקרב עיתונאי ישראל".

ג. בכתבה עצמה מצויין, בין השאר: "למקומון "מעריב" בדרום גוש דן יש עורכת קוראים לה נעמי רייכמן. תיסכוליה האישיים והאומללות הפרטית שלה, מתפרצים מעת לעת מנבכי נשמתה האפילה אל דפי העתון. לרשת שוקן לקח זמן להבין את זה ועכשיו היא במעריב. התוצרת השבועית שהיא מפיקה מביישת בדר"כ את האכסניה שבמסגרתה מחולק המקומון הזה חינם ביום שישי". בהמשך, מופיע איור נוסף של נחש וכשאף מתחת לאיור זה מצויין "זאת (לא) נ. רייכמן".

בהמשך הכתבה מצויין כי "העניינים היחידים שבזכותם שווה להציץ ב"זמן מקומי" הם אלה המתפרסמים בסינדיקציה ואשר מקורם בראש, ביוזמה, בכתבה ובעריכה של אנשים שמחוץ למקומון החוב"תי".

כאן עוברת הכתבה להסביר כי סינדיקציה הינה פרסום בכמה עיתונים במקביל, שיטה שהומצאה בארה"ב וכשהכלל הבסיסי וכלשון הכתבה "או שאתה לוקח את הכתבה ומפרסם אותה כמו שהיא, או שלא", ובהמשך "אין שום אפשרות אחרת שאינה כרוכה בנוכלות, ברמאות ובפגיעה מהותית קודם כל במוצר של הכותב". אך בהמשך מצויין כי "מה שברור לכל עיתונאי ועורך זוטר בארץ ובעולם נסתר לחלוטין מהעורכת השרלטנית של "זמן מקומי" ."

מיד לאחר מכן מופיע אותו איור שבפתיח ומתחתיו "זאת (לא) נעמי רייכמן עורכת מקומון במעריב".

ועתה, עוברת הכתבה להתייחס לכתבת סינדיקציה שפורסמה במקומון, תוך שצויין "לנו יש בעיה עם הרייכמן הזאת, שנטלה השבוע כתבת סינדיקציה והשמיטה ממנה את אותו חלק בכתבה, שפורסם בכל העיתונים האחרים ברשת שפורסמו את הכתבה, שבו נאמר..." כשהשמטה מתייחסת למחמאות שהורעפו על האתר, וכי על כן, כל מה שנותר במקומון "הוא לכלוך, שניתן להשוותו גם באופן הבא: נעמי רייכמן היא (לא) פרה שמנה מכוערת ומגעילה. ההשמטה הרי משנה לחלוטין את המשמעות. זה מה שעשתה רייכמן".

בהמשך, מופיעה תמונתו של עופר נמרודי ומתחתה "נמרודי לטפולך". כן הוסף, כי העורך הראשי של המקומונים "כשנודע לו על מעשה הנבלה של רייכמן הוא נדהם וזעם...". אולם, יש לבחון את התוצאות בשטח "ונקיטת צעדים מתחייבים", תוך הערה לנמרודי "כי הגם שהוא עסוק... מן הראוי שתדע כי בכל עתון בעולם שמכבד עצמו מפטרים מיד על פשע תקשורתי שכזה. לטפולך".

- ד. בתגובות הקוראים שבאתר מופיעות בין השאר תגובות כמו "אני מכיר אותה אישית. היא יותר רעה" וכן שהמגיב זורק את עניין מקומי או תגובה כי האתר "הוא לא היחיד שסובל מהסטנדרטים הנמוכים של הרייכמן הזאת. הגיע הזמן להעיף אותה". "אני מכיר את רייכמן אישית, אין הצלחתם להשיג צילום כה דומה לה?" וכשבסוף "למה לא תסגרו את העניינים ביניכם בוועדת האתיקה?" וכשכאן באה תשובת המערכת "וועדת האתיקה לא שמעה על רייכמן".
3. התובעת הגישה תביעה ע"ס 500,000 ₪ כנגד הנתבעים שעילתה לשון הרע, תוך שנטען כי לא רק שלא היה לתובעת כל קשר לאותה השמטה נטענת, אלא אף אם היה כך הדבר, לא היתה הצדקה לאשר פורסם וכשהנתבע אף לא טרח לפנות אל התובעת טרם הפרסום.
- אכן, מיד לאחר הדרישה של ב"כ התובעת לנתבע, ביום 5.9.01, הורדה הידיעה מהאתר. לדידה של התובעת, כל אשר פורט לעיל על חלקיו השונים, מהווים פרסום שבגדר לשון הרע לפי חוק אסור לשון הרע תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק").
4. הנתבעים בכתב הגנתם הכחישו את הנטען ע"י התובעת, למעט הודאה כי אכן הנתבע הוא עורך האתר ואכן הנתבעת הינה כמתואר בכתב התביעה.
- כן לא הוכחש הפרסום עצמו.
- עם זאת, נטען בסעיף 11 לכתב ההגנה, כי "כל שהתפרסם באתר האינטרנט בא בתגובה הומוריסטית להתנהגות הבלתי אתית בעליל של התובעת שבחרה לפרסם, בעתון בו היא מועסקת, כתבה ממנה השמיטה אזכורים המציגים את אתר האינטרנט של הנתבעים באור חיובי בעוד היא מותירה על כנם את האזכורים השליליים" בהיות המקומון מופץ "באזור עצום, כמצויין בתביעה הכי כל שהנתבעים עשו בתגובה היה נסיון הומוריסטי... מבלי רצון לפגוע פגיעה אישית אלא להראות אשר הדגשה או השמטה יכולים להוביל".
- כן נטען, כי בנושא התסכולים האישיים, לא מדובר על ניתוח פסיכולוגי וכי למעשה מדובר בביקורת וכי אף אם התובעת לא השמיטה פיזית את הקטעים החיוביים, הרי אישרה זאת. בגין כך נטען, כי לאור הפרסום ההומוריסטי והסטירי באתר האינטרנט, אין האמור נכלל בהגדרת סעיף 1 לחוק.
- עם זאת, מאשרים הנתבעים כי הם אחראים לפרסום אולם, כאמור, אין בו עילה. עוד נטען ע"י הנתבעים, כי לאור ההגדרות שבסעיף 11 (ג) לחוק, אין אינטרנט בהגדרת אמצעי תקשורת ועל כן, אין הם נושאים באחריות לפרסום.
- משכך, אף נטען כי אין הנתבעת 2 אחראית.
5. טרם שנדרש להכרעה לגופן של טענות, מהראוי לציין כדלקמן:

- א. בצדק ציין ב"כ התובעת עוד בישיבת קדם המשפט, שלכאורה, אין בכתב ההגנה הגנות נטענות אלו או אחרות, לפי החוק.
- ב. בישיבת קדם המשפט העיד הנתבע, כי לא הוא כתב את הפרסום, אולם, הוא העורך הראשי של האתר וכשב"כ התובעת ביקש לדעת אם הנתבעים מתכוונים להביא את הכותב בכתבה כעד, תוך שב"כ הנתבעים ציין, כי יבדוק נושא זה.
- ג. לאחר שגישור לא צלח, בישיבת קדם משפט נוספת, ציין ב"כ הנתבעים **"הנושאים היחידים שעליהם צריך לדון זה אם היה לשון הרע וכן שאלת הנזק"**. דווקא ב"כ התובעת נדרש בשנית לשאלת הכותב, ואזי, השיב ב"כ הנתבעים **"...הצהרנו בצורה ברורה כי הכתבה אינה חתומה, אנו לא מתחמקים מאחריות שלנו לכתבה. לא הגשנו הודעת צד ג', מעבר לכך, אין שום נפקות לאותה סוגיה"** וכשהתייחסות ב"כ התובעת, כי ללא העדתו של הכותב לא ניתן יהיה לטעון לתום לב.
- בעקבות האמור, ניתנה החלטה לפיה **"הנתבעים מסכימים שהם אחראים לאשר פורסם וכשלמעשה, השאלה שיש להדרש לה, האם אשר פורסם הינו בגדר לשון הרע, אם לאו. ככל שיקבע אם מדובר בלשון הרע, אזי, יש לדון בשאלת הנזק"**.
6. מטעם התובעת העידה התובעת וכן אמה, אשר עדותה התייחסה לנושא הנזק, ומטעם הנתבעים, הנתבע.

ממכלול חומר הראיות מהראוי לפרט כדלקמן:

- א. התובעת עובדת כעיתונאית מאז שנת 1993, כולל כסגנית עורך העתון המקומי "ערים" השייך לרשת שוקן וכסגנית עורך העתון המקומי "זמן הדרום", השייך לרשת "מעריב".
- בהתאם לעדותה של התובעת, שלא נסתרה, כתבת הסינדיקציה נשלחת בדואר אלקטרוני למערכת המקומון "זמן תל אביב", עברה שם עריכה, הועברה למחלקת הגרפיקה של זמן תל אביב ולאחר הכנת הטור, משכה הגרפיקאית של המקומון דן את הטור ממחשבי הגרפיקה של "זמן תל אביב" וכך התפרסמה הכתבה במקומון. אותה השמטה, נטענת, לא הופיעה בנוסח שנשלח, וכשלטענת התובעת אף לא ידעה כלל על קיומו של אותו קטע שהושמט, וכי בדיעבד הסתבר כי רק לאחר המשלוח למקומון, הוסיפו בזמן תל אביב את הפיסקה הנטענת.

- ב. הנתבעים לא טרחו להציג את כל אותם מקומונים בהם לא הושמט הנטען על ידם, אולם מאידך, נראה כי לכאורה, במקומון "זמן הדרום" אף שם הופיעה הכתבה תוך השמטה וכל שיכול הנתבע לציין בעדותו "אני אומר שגם בירושלים זה פורסם במלואו" (17).
- ג. הנתבע לא טרח לפנות ישירות לתובעת טרם הפרסום, אלא פנה לאחראי, אשר לא השיבו תוצאות בדיקתו, טרם הפרסום.
- ד. מעבר למתואר לעיל, קיים לכאורה רקע נוסף במערכת היחסים שבין התובעת לבין הנתבע, שעניינו, כתבה שפורסמה במקומון דן ב-29.10.99 ואשר מתייחסת לאתר ולנתבע, וכשכותרתו "מחובר לעצמו", תוך התייחסות זו או אחרת לאתר ולנתבע.
- ה. הנתבע צרף כתבות מהמקומון אשר לכאורה עולה מהן שימוש בלשון בוטה וגסה כלפי אישי ציבור אלו או אחרים ואף מעבר לכך.
- ו. לכאורה, לא נסתרה עדותו של הנתבע לפיה, האיור אשר מלווה את הכתבה הינו איור המוכר היטב לקוראי האתר והופיע פעמים רבות כסימן לסאטירה.
- ז. אכן, הסתבר שפורסמה כתבה ביחס לאתר בזמנו ואשר יתכן ויש בה משום פגיעה זו או אחרת באתר או בנתבע, אולם, לא באה כל תביעה או דרישה מהנתבעים כלפי התובעת, בהתייחס לאותו פרסום.
- ח. הנתבע מסביר כי פנה לממונה לאור הפרסומים בעבר, שלטענתו התובעת פרסמה אודותיו, עובדות שלא היו ולא נבראו.

אחריות לפרסום

7. נוכח המפורט לעיל, בכל הקשור לאשר הוחלט ואשר נטען בקדמי המשפט ולמעלה מהנדרש, נציין, שלכאורה, עצם הפרסום באינטרנט הינו בגדר "פרסום" לפי החוק וכשבת. א. 7380/00 בבימ"ש שלום בכ"ס **בורוכוב נ' פורן**, תק-של 2002 (2) 1216 (להלן: "בורוכוב"), אכן נדונה השאלה בהקשר של אחריות לפרסומים בפורום להבדיל מהמקרה דן וכן, ראה את אשר נקבע בק"פ 145/00 **ויסמן נ' גולן** דינים שלום, כרך י"ח 89. מכל מקום, משהנתבעים הסכימו שהם אחראיים בכל הקשור לפרסום, אין צורך להזקק לאותן שאלות המתעוררות ואשר התעוררו בפס"ד או בהחלטה האמורה, וזאת, בהתייחס לכתבה עצמה, להבדיל מתגובות הקוראים.
- לא בכדי, הזכיר ב"כ הנתבעים, נושא זה בשפה רפה בטיעונו.

לעניין האחריות בנושא תגובות הקוראים, לכאורה, התובעת זנחה טיעון זה וכשלעניין זה, גם לא נטען הנדרש בהתייחס לכך, למעט התייחסות "המערכת" לאותן תגובות. אין גם להתעלם מכך שכל הידיעה הורדה, כאמור, כעבור כיומיים.

לשון הרע

8. כפי שנקבע בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני פ"ד מג (2) 333, "השאלה העיקרית והמרכזית... מהי המשמעות של הדברים שפורסמו בעיני הקורא הסביר והרגיל. ההלכה היא שאין חשיבות לשאלה מה היתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה, כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא אותם, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים..."
- כן ראה בע"א 334/89 מיכאלי ואח' נ' אלמוג, פ"ד מו (5) 555. המבחן לשאלה אם אכן הפרסום הינו בגדר לשון הרע, כמשמעותו בסעיף 1 לחוק הינו מבחן אובייקטיבי וכשהאמור נלמד ממכלול הפרסום ובמקרה דנן, הכתבה על הכותרות שבה ואיוריה.
9. כך גם יש להבחין בין הבעת דיעה לבין הבאת עובדות אף אם היינו נדרשים להזקק לנושא תום הלב וראה ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות ואח', פ"ד מט (2) 843.
10. הטענה המרכזית של הנתבעים היא, כי מדובר בכתבה סאטירית בלבד. אכן, כפי שמופיע במילון אבן שושן "סאטירה" יצירה ספרותית המתארת את הפגמים שבמציאות בצורה לגלגנית – עוקצנית. הסאטירה שמה ללעג ולשנינה את הטיפוס השלילי או את התופעות השליליות שבחיים מתוך תפיסת הניגוד שבין האידיאל למציאות".
- יתכן ואם היו מסתפקים הנתבעים באשר נטען על ידם, דהיינו, פרסום האיור בלבד, תוך הנסיון להראות כי מילה אחת אשר מושמטת, או לא מושמטת יכולה לשנות את המשמעות שיסיק הקורא, ניתן היה לראות בכך בגדר סאטירה, הגם שאף אז היה עלינו לבחון אם עומדת היא במידתיות הנדרשת ובמיוחד כשמדובר על הבעת דיעה ואף בצורה קיצונית וראה ת.א. 15911/95 כפות תמרים בע"מ נ' אפרתי (ט.פ) וכן ע"א 4607/92 קליין נ' רונן ואח' דינים עליון, כרך ל"ח 129 וכן ראה ע"א 1003/96 בן חורין נ' לוי ואח'. פ"מ נו (1) 424.
11. אולם, במקרה דנן, ואם נחזור עתה לתוכן הידיעה, נוכח כי הנתבעים לא רק שלא הסתפקו באמור, אלא, בחרו להרחיק ולהרחיב וכדלקמן:
- א. בראש ובראשונה עולה מתוך הכתבה, כי התובעת עורכת מקומון ועתונאית, פעלה כביכול להשמיט מכתבת סינדיקציה, בניגוד לכל אתיקה עתונאית ובניגוד לכל אשר "עתונאי ועורך זוטר בארץ ובעולם יודע".

לא רק שלא הוכח כאילו נכון הדבר, אלא היפוכם של דברים, לא נסתר כי לא כך היו הדברים וכשלכאורה, ידה של התובעת לא היה במעל הנטען.

ב. מהכתבה עולה, כאילו העתון משמש פרץ ל"תסכוליה האישיים והאומללות הפרטית" של התובעת ואשר "מתפרצים מעת לעת מנבכי נשמתה האפילה אל דפי העתון" וכי בגין כך כביכול הפסיקה את עבודתה רשת שוקן. גם בנושא זה לא רק שלא הוכח האמור, אלא לא נסתר שלכאורה, לא היו דברים מעולם בכל הקשור להפסקת עבודתה של התובעת ברשת שוקן.

ג. כך הקביעה כי יש לפטר את התובעת מ"מעריב" "על פשע תקשורתי שכוה".

ד. לכך יש להוסיף את תשובת המערכת לתגובת הקורא בעניין האתיקה העיתונאית "וועדת האתיקה לא שמעה על רייכמן".

אם נתעלם מההקשר של הדברים, יתכן ומאן דהוא היה רואה בכך בגדר מחמאה, אולם בהקשר הדברים ואשר קורא יכול ויסיק, לא כך הם פני הדברים.

ה. לבסוף, נוסיף כי למעשה הנתבעים בחרו לכאורה בהשמצה, תוך הזקקות לנפשה, אופיה, של התובעת, תוך הזקקות לתסכולים אישיים אומללות פרטית, נשמה אפילה ואף תאורה של התובעת כנוכלת ואף רמאית ובנוסף, שרלטנית.

12. לא בכדי, מצאנו להזקק למפורט לעיל ואף הרחבנו מעבר לנצרך, בכל הקשור לנושא אמיתות האמור.

דומה, שקורא סביר יסיק בראש ובראשונה, כי התובעת אינה ראויה להיות עתונאית ועל אחת כמה וכמה עורכת עתון.

אם היה ספק אם הפרסום עלול "לפגוע באדם, במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו" (סעיף 1 (3) לחוק), הרי הכתבה עצמה קוראת לפיטוריה של התובעת מעבודתה.

הנה כי כן, לא רק שהספק מלכתחילה לא מתעורר, אלא, גם אם היה מתעורר, הפרסום התיר ספק זה.

כפי שנקבע בת.א. 2528/00 בביהמ"ש המחוזי בירושלים, קרפין נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ ואח' (ט.פ) "ייחוס דברים לאדם, לפיהם הוא פועל בגדר עיסוקו בניגוד לכללי האתיקה במקצועו, וכן, כי עבודתו מתבצעת בצורה רשלנית, הרי היא טפילת אשמה חמורה, אין ספק, כי דברים אלה מטילים דופי ביושרו המקצועי של התובע, ויש בהם נסיון להכתים

את עברו ולפגוע בעתידו המקצועי, דברים אלה עלולים להסב נזק לקריירה המקצועית שלו ולעיסוקו כפי שמתחייב מהסעיף האמור".

כך גם ביחס לתאורים השונים שפורטו לעיל אשר אף ביחס אליהם ניתן לראות בהם משום השמצה, לרבות השפלתה של התובעת ולביזויה, וראה גם בע"א 809/89 משעור ואח' נ' חביבי, פ"ד מז (1) 1.

אין אנו נדרשים לשאלה של מעמדה של התובעת כעיתונאית והיותה חשופה לביקורת מחד ואפשרותה להגיב על ביקורת זו, מאידך. במקרה דנן, וכאמור לא מדובר בביקורת, אלא בנסיון לפגיעה בתובעת מעל ומעבר לסביר, ותוך הבאת עובדות שאין להן כל יסוד.

יתר על כן, יש להבחין בין הקביעה הראשונית אם עצם היות הפרסום בגדר לשון הרע, לבין ההגנות העומדות למפרסם.

ביהמ"ש נזקק הן בע"א 1104/00 אפל נ' חסון תק-על 2002 (1) 293, וכן בע"א 6871/99 רינת ואח' נ' רום ואח', תק-על 2002 (2) 214, לשאלה של פרסום בהקשר לאישי ציבור ואף אם אכן ניתן לאמר שאכן הגישה בהעדפת זכות חופש הביטוי הולכת ומתחזקת, עדיין אין פרושם של דברים, שניתן לפרסם כנגד איש ציבור כל נושא שהוא ובכל אופן שהוא. במקרה דנן, נזקקתי לאמור לאור אשר נטען, הגם שלכאורה, עניינו של דיון זה היה ראוי, אם אכן היינו נזקקים לטענות הגנה אלו או אחרות, דבר שאין אנו נזקקים לו.

לבסוף נציין כי גם אם היינו נזקקים לדעת המיעוט בע"א 334/89 דלעיל סבורני, כי המקרה דנן אינו בגדר אותה " ... ספיגת ביקורת רבה יותר... ", וכן אין המקרה דנן בגדר דבר בקורת "מופרז קמעה" או בגדר ביקורת בה שזורה "אי-פה אי-שם אי-דיוקים שאינם מרכזיים או דומיננטיים".

ועתה, לשורה אחרונה בפרק זה, נושא האיור. 13.

בצדק מפנה התובעת לפרשת בן חורין ולפרשת קליין שצויינו לעיל בהקשר לאותו איור. עם זאת, דומני, כי המקרה דנן שונה מאותם מקרים. באותם מקרים הפוטו מונטאז' או התאור, מתייחס ספציפית לנפגעים ועל כן, נמצא שחורג הוא מכל אמת מידה סבירה.

במקרה דנן, אכן ניתן היה למצוא איור הולם יותר, רך יותר, על מנת לבטא את ההתייחסות לתובעת כביכול, אולם, בהקשר הכללי של הכתבה ומתוכנה, נראה כי הקורא הסביר לא יסיק כאילו מדובר בתמונת התובעת או איור הנחזה אליה, אלא, דווקא כאיור שאינו מתייחס

אליה, תוך שימוש בנושא הכיתוב מתחת לאיור, וכפי שגם בכתבה עצמה מוסברים הדברים ומוסברת ההשוואה לאשר נטען שעשתה התובעת.
בהקשר לכך, ספק בעיני אם ניתן לראות באיור ובכיתוב שמתחתיו, כעונה אחר האמור בסעיף 1 לחוק.

לא התעלמתי מאשר התובעת עצמה מעידה בכל הקשור לאיור זה ואשר נפגעה ממנו, אולם, כאמור, לא זה המבחן וכפי שעולה מפסקי הדין שפורטו לעיל.

14. הנה כי כן, ניתן לקבוע, כי הנתבעים אחראים ללשון הרע בכל הקשור ואשר פורט לעיל, בסעיף 11.

שעור הפיצוי

15. בהקשר לנושא זה ולחובת הנתבעים, עלינו להזקק למספר היבטים וכדלקמן:

- א. לא בכדי, ציינו לעיל כי הזעם של הנתבע כלפי התובעת, שורשו עוד כשנתיים טרם הפרסום דנן.
כך גם מצא לנכון הנתבע להסביר פשר פנייתו לממונה. אם נוסף לכך, הן את התוכן והן את הסגנון של הכתבה, בנוסף לאשר יפורט להלן, נראה, כי ניתן לקבוע שהוכח כי לשון הרע בפרסום נעשה בכוונה לפגוע בתובעת.
האמור, הן בהקשר של החלת סעיף 7 א' (ג) לחוק והן בהקשר של פיצויים עונשיים. כל מטרתו של הנתבע היתה למעשה לפגוע בתובעת ולא רק בפגיעה בעצם הפרסום, אלא אף הזמנה לפיטוריה, תוך התייחסות למבחן התוצאה בפעולות מעבידיה.
- ב. הנתבע לא טרח לפנות לתובעת ישירות על מנת לברר אם אכן ידה במעל, ואף לא המתין להתייחסות הממונה, למעט השארת הודעות.
- ג. עד היום לא טרחו הנתבעים להתנצל על הפרסום ואף לאחר שנטען ע"י התובעת אשר נטען, בכל הקשור לכך שלכאורה לא היה יסוד לטענה כאילו התובעת היא זו שהשמיטה את האמור, המשיכו הנתבעים בניהול המשפט, תוך שהם עומדים על טענותיהם.
- ד. הפגיעה מטרתה עלולה היתה, לכאורה, לשבור את מטה לחמה של התובעת ולאוו דווקא ביחס לעבודתה הנוכחית

16. מול האמור עלינו להדרש כדלקמן:

א. הצדדים הרחיבו, הן במסכת הראיות והן בטיעוניהם, בשאלה בדבר חשיפת האתר לציבור הרחב.
לכאורה, בשונה מפרסום רגיל בעתון, הרי מחד, תפוצת עתון ניתן לראותה כרבה יותר מאשר אתר אינטרנט זה או אחר.
הרגיל לרכוש עתון זה או אחר, בהכרח ימצא עצמו קורא את הפרסום ואף יתכן כי בעקבות אותו פרסום תבוא התייחסות נוספת אודותיו.
מאידך, ניתן לטעון כי פרסום באתר אינטרנט מצומצם לאותם אנשים אשר חפצים להכנס לאותו אתר ואלו בלבד.
אכן, הזמינות בכניסה לאתר זה או אחר רבה היא, אולם לדידי, יש לבחון מהות אתר זה או אחר כפי שהיינו בוחנים תפוצתו של עתון זה או אחר.
דומני, כי במקרה דנן, לא שוכנעתי כי ראוי לגזור מתפוצת עתון יומי ושכמותו לאחר האינטרנט, דנן.

ב. בסופו של יום, כעבור יומיים נמחקה הידיעה.
לעניין אחרון זה, יש להוסיף כי גם בכך קיים שוני בין פרסום בעתון שאין דינו להמחק, לבין פרסום באתר אינטרנט, שניתן להמחק וכפי שנעשה אף במקרה דנן, תוך תקופה קצרה ביותר.

ג. עלינו להזקק לאשר נטען ע"י הנתבעים בדבר הלשון הבוטה והגסה שהתובעת עצמה מוצאת לנכון להביאה בעתון שבעריכתה, לרבות, הפרסומים אודותיו, טיעון שמצא ביטוי בפסיקה, ראה ע"א 1370/91 **משעור ואח' נ' חביבי** פ"ד מז (1) 535. וכן פרשת בורוכוב דלעיל.
עם זאת, לא בהכרח הזקקות נפגע, עתונאי, לשפה גסה ובוטה יש בה כדי להצדיק השתלחות זהה, כשלא מדובר בהשתלחות הדדית.

ד. כן אין להתעלם שלכאורה, לפחות ביחס לנושא ההשמטה לכשעצמו, לכאורה, היה משוכנע הנתבע באמיתות טיעון עובדתי זה, הגם שכמובן אין להתעלם ממחדליו בבדיקת אמיתות זו.

ה. בפועל, עבודתה של התובעת לא נפגעה.

ו. מדובר בעתונאית אשר אינה נמנעת מסגנון ולשון כמפורט לעיל.

17. התובעת מפנה לאשר נפסק בבימ"ש השלום בנתניה ע"י כב' השופט גרובס בת.א. 4392/99 **שמואל אריאלי עו"ד נ' גלובס עתון העסקים של ישראל ואח' (ט.פ.)** וכן לע"א 1145/95 (ת"א) **קליין ואח' נ' אמסלם**. דינים מחוזי, כרך כ"ו (8) 357.

עניינם של אותם מקרים מתמקד בנושא הפוטנציאל של הפגיעה הממשית וההפסד הכספי שעלול להגרם כתוצאה מהפרסום.
בפרשת אריאלי, פגיעה במוניטין ובשמו הטוב של עו"ד שהוא הבסיס והיסוד למטה לחמו ובעניין אמסלם פגיעה ביכולת הפרסום ועיסוקו של אמסלם.
באותם מקרים, יכול וקורא לא יבוא במגע עם עו"ד שכזה ואף לאחר התנצלות וכך גם בעניין אמסלם וכמפורט שם.

במקרה דנן, מבחינת מעסיקה של התובעת, קרי, "מעריב", הרי לאור העובדות אשר ידועות לנו ואשר כמובן ידועות למעסיק, לא היה בפרסום לשבור את מטה לחמה.

עם זאת, אין להתעלם מהפגיעה בענף העתונות בכללותו שעלול היה להגרם לתובעת בעקבות פרסום שכזה.

כמובן, תוך אשר ציינו לעיל בהתייחס לתובעת עצמה ולסגנונה ולסגנון בעתון שבעריכתה.

-
18. מנגד, אנו מוצאים פסקי דין, ואף לאחרונה, יחסית, כי הפיצוי שנפסק ללא הוכחת נזק שיעורו היה נמוך בהרבה מאשר פסקי הדין דלעיל ואשר עותרת לו התובעת.
חלקם, אף לאחר תיקון החוק. כך בעניין קרפין דלעיל הפיצוי 30,000 ₪, ממועד הגשת התביעה.
בע"א (י-ם) 2398/01 ברדוגו עו"ד נ' א.ת. כל קשר בע"מ פ"מ תשס"ב (1) 18, שם נקבע הפיצוי ל-30,000 ₪ ובת.א. (ת"א) 106646/01 לוי רינת נ' רדיו ללא הפסקה בע"מ (ט.פ) מיום 16.12.02 סכום של 75,000 ₪ וכן ראה בפרשת בורוכוב וכן ראה פיצוי בסך של 40,000 ₪ בת.א. (י-ם) 17597/00 נדב העצני נ' איתן אורן מפי השופט סולברג מיום 7.1.03.
כמובן שניתן להפנות לפסקי דין נוספים, כל פס"ד וקביעתו, לרבות אשר נפסק בת.א. (ת"א) 2546/99 הרציקוביץ נ' רשת שוקק בע"מ ואח' דינים מחוזי, לג (2) 745.

19. פסה"ד המנחה הינו רע"א 4740/00 אמר ואח' נ' יוסף ואח' פ"ד נה (5) 510.
ככלל, הפיצוי נועד להשיב מצב לקדמותו ולא להעשיר את התובע.
אכן, משקבענו כי מדובר בפרסום שכוונתו לפגוע, הפיצוי נועד מעבר לאמור ואף כפיצוי עונשי מרתיע ומחנך.
במקרה דנן, התרשמתי שהתובעת אכן נפגעה קשות ואף חלוף הזמן עדיין לא ריפא את הפצעים.
עם זאת, לא הוכח למעשה נזק וענייננו בפיצוי שלא בהוכחת נזק.
במסגרת הפרקים הקודמים ואף במסגרת פרק זה, הבאנו למעשה את השיקולים השונים הנדרשים לקביעת שעור הפיצויים במקרה דנן.

מסקנתני, כי יש להעמיד הפיצוי על סכום של 40,000 ₪ נכון למועד הגשת התביעה.

20. בנוסף, יש מקום לחייב את הנתבעים לפרסם בעמוד השער של האתר, בתוך 30 יום מהיום, התנצלות כדלקמן: "אנו מצטערים על הפרסום מיום 3.9.01 כנגד הגב' נעמי רייכמן וכשהוברר כי לא השמיטה מכתבת סינדיקציה מאומה, וכן כי לא היה מקום לפגיעה האישית בה באופיה, כישוריה ועבודתה כעיתונאית. מערכת האתר, ורמי יצהר מתנצלים בפני הגב' נעמי רייכמן על הפגיעה המיותרת בה".
- ההתנצלות, תפורסם משך 7 ימים.

סיכומים של דברים

21. אשר על כן, אני מחייב את הנתבעים לשלם לתובעת 40,000 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 17.10.01 ובהתחשב בתוצאה מחצית מהוצאות המשפט, דהיינו, האגרה, בצרוף הפרשי הצמדה וריבית מעת ההוצאה ועד התשלום בפועל וכן שכ"ט עו"ד בסך 10,000 ₪ בתוספת מע"מ ובצרוף הפרשי הצמדה וריבית, מהיום ועד לתשלום בפועל.

22. המזכירות תמציא העתק מפסה"ד לב"כ הצדדים

ניתן היום י"ז באייר, תשס"ג (19 במאי 2003) בהעדר הצדדים

י. שנלר, שופט